

mig at bringe det under Discussion. Den ankydede Maaide er nemlig den, at den nye Præst, som blev søgt, fik Tilladelse til ved disse Forretninger at benytte Sognekirken, hvorved jo Skolelæreren er ansat; saa vilde Offeret derved tilfalde denne, og der behøvedes da ingen særlig Udskrivning dertil. Da Sagen var under første Behandling, tillod jeg mig ved denne Paragraph at omtale, at jeg ønskede en Forandring, nemlig med Hensyn til Præstedifferet, at det maatte rigtigst strax burde ophøre. Hvorfor jeg ikke har stillet Endringsforslag, er, fordi den høitagtede Cultusminister havde forladt Salen, da jeg udtalte dette, og jeg gjerne ønskede at høre hans Mening om dette Punkt, forinden jeg tog videre Bestemmelse derom.

Lundsteen: Jeg slutter mig ogsaa overmaade gjerne til, hvad de to sidste ærede Talere have udtalt angaaende det foreliggende Spørgsmaal. Det forekommer mig i det Hele taget at indeholde noget i og for sig Uregelmæssigt, naar der her i § 6 er talt om, at det Tab, som Skolelæreren eller Kirkesangeren kunde komme til at lide, skulde lignedes paa Sognets Beboere, fordi Enkelte forlade dette. Der ligger den Uregelmæssighed deri, at medens Lovforslaget i det Hele behandler Sagen som en Menigheds Sag, see vi her pludselig, at den er gaaet over til at blive en Communalfag. Det er jo Menigheden, som Spørgsmaalet berører, ikke Communens Beboere, forsaavidt disse ere Statterdydere til Fattighusest, Skolevæsenet, Veivæsenet eller deslige. Der ligger, som sagt, i mine Tanker noget Uregelmæssigt i denne Bestemmelse. Desuden er der noget særdeles Vanskeligt deri; thi, om man ogsaa har en Lovbestemmelse for, til hvilket Beløb Offeret kan ansættes i den enkelte Menighed, saa har man ingenlunde en Bestemmelse for, hvortil Accidenterne skulde ansættes, og, naar nu den vedkommende Kirkesanger paatalte det Tab, han formeentligen havde lidt, vilde strax det Spørgsmaal opstaa: hvor stort er Tabet? Offeret kan beregnes, men ikke Accidenterne, og Beregningen vilde sikkert ofte blive et Stridsspørgsmaal mellem Communalforskyldte og Kirkesangeren, naar Tabet skulde udredes

ved Paaligning. Det blev nylig af et æret Medlem omtalt, at en Deel af Vanskelighederne vilde falde bort, dersom den Bestemmelse blev optagen, at den Præst, som valgtes til Sjalesforger af et Medlem i en anden Menighed, skulde have Ret til at benytte Kirken i den fremmede Menighed. Jeg indseer vel, at den Frihed, som det foreliggende Lovforslag tilligter at give, vil kun faae en temmelig indskrænket Betydning, naar ikke dette Sidste tilføies om den frie Brug af Kirken; men paa den anden Side maa jeg tilstaae, at der vil fremkomme saa mange Misligheder, naar det bestemmes, at en fremmed Præst skal have Ret til at benytte Kirken i den Menighed, hvor enkelte Sognebeboere have sluttet sig til ham, at jeg ikke tør anbefale det, og jeg indseer ikke for Diebliffet, hvorledes denne Knude skal løses, uden forsaavidt jeg glæder mig ved det Haab, at Skolelærernes Raad vilde om føie Tid blive saaledes forbedrede, at Spørgsmaalet om disse saa og smaa Indtægter, som muligen Kirkesangeren kunde miste, vil falde bort af sig selv; thi det vil uden Tvivl være det Rigtigste, at, naar en ny ansat Præst i en Menighed skal miste de Indtægter, som han vilde have haft af nogle enkelte Medlemmer, der have forladt hans Menighed, at man da ikke foreskrev, at lignende alligevel skulde tilfalde Kirkesangeren. Det vilde blive en Gjenstand af en temmelig ringe Betydning, som jeg allerede har bemærket, og, naar Skolelærernes Raad blive forbedrede, kunde man sikkerligen laae en Streg over den Bestemmelse, som er tilføiet her i Paragraphen.

B. Christensen: Jeg har været forhindret ved Fraværelse fra at være tilstede ved denne Sags første Behandling. De Dyringer, den ærede sidste Tale har fremført om Kirkens Benyttelse, foranledige mig dog til at bemærke, at jeg ved tredje Behandling af denne Sag skal tillade mig at foreslaae, at der bliver optaget i Lovens en Paragraph, som tidligere var optaget og laeset i Anhang B. for 5te Session 1853—54, Sp. 437, og som gik ud paa, at: „det skal være ethvert Medlem af Folkekirken tilladt at faae kirkelige Forretninger udførte i sin Sognekirke af hvilken Præst